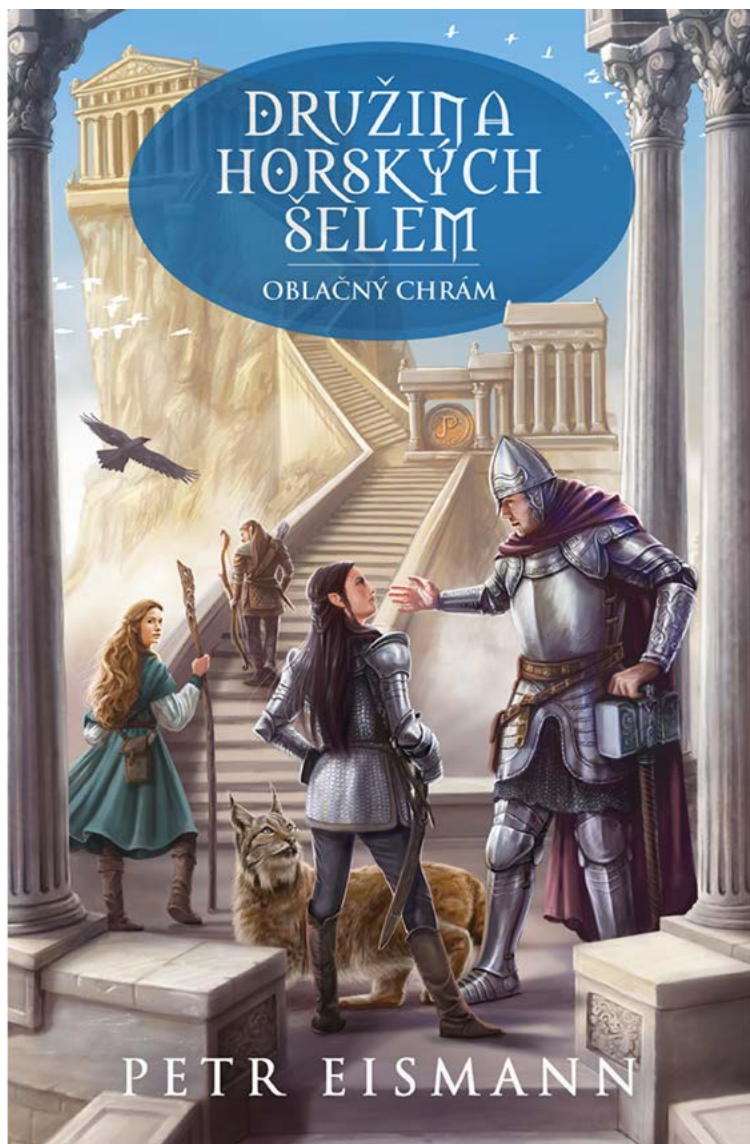
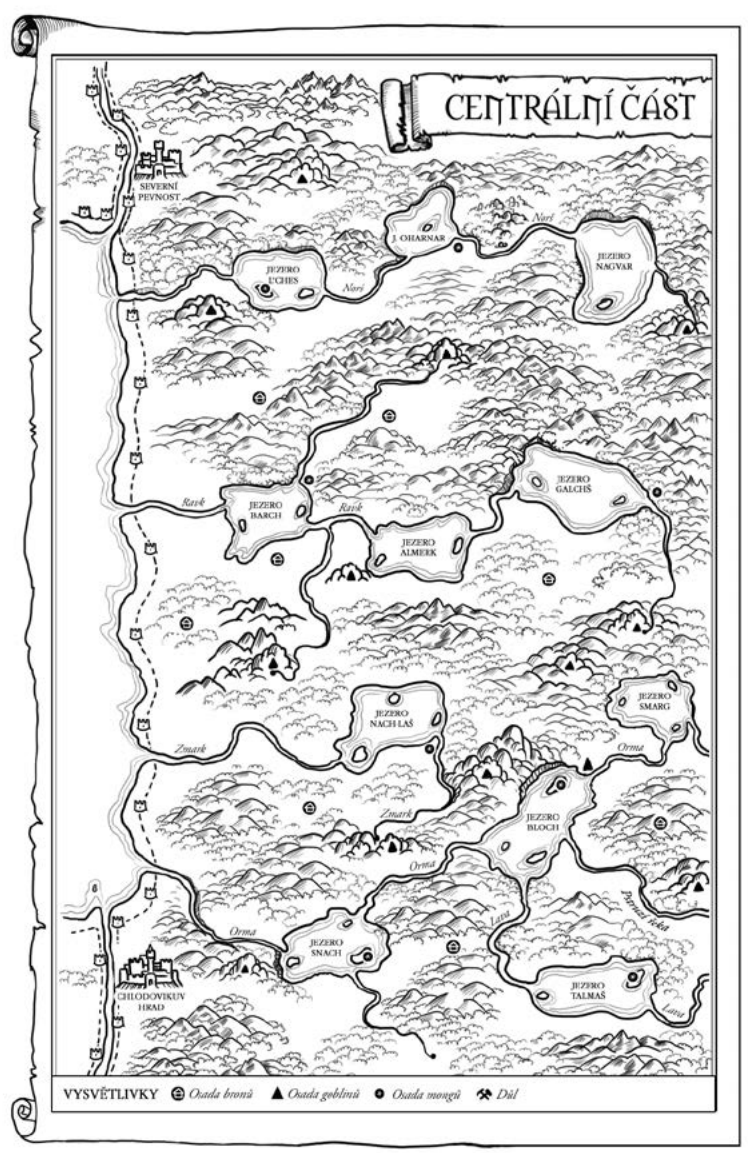

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

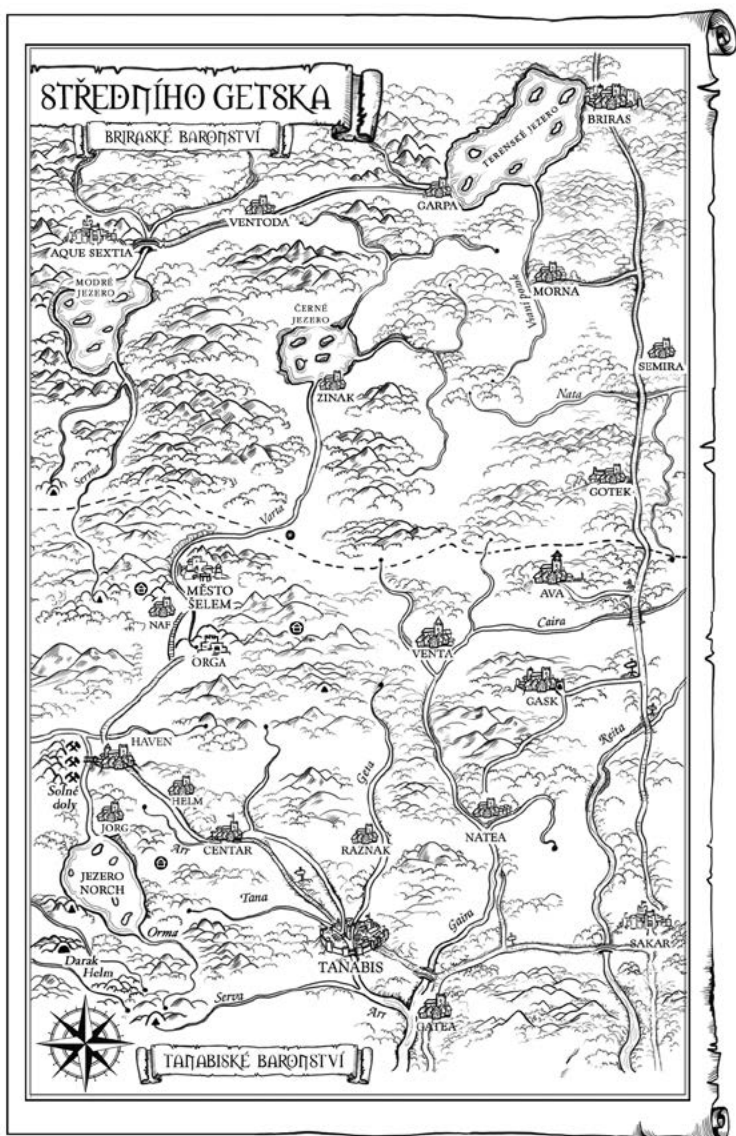
OBLAČNÝ CHRÁM

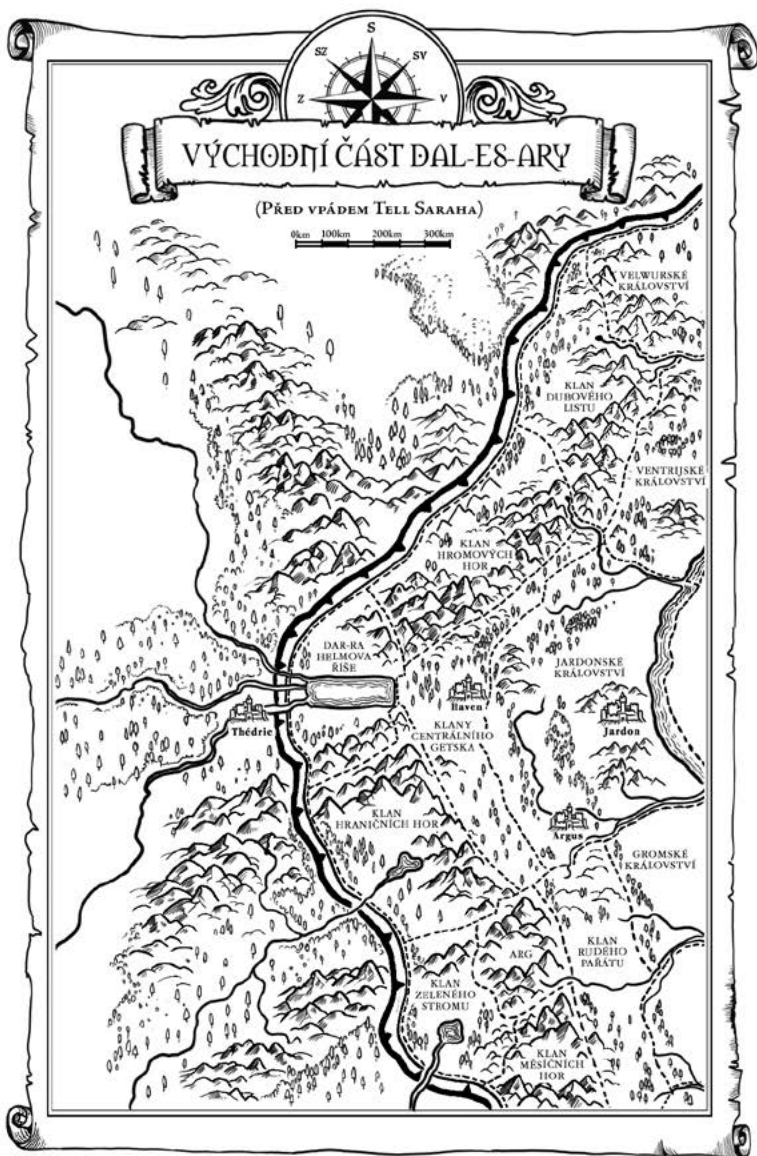
PETR EISMANN

VYSVĚTLIVKY *Osada bronů* *Osada geblinů* *Osada mongů* *Důl*

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2022
Cover © Jana Maffet Šloufová, 2022

•

ISBN PDF 978-80-7551-285-7
ISBN epub 978-80-7551-283-3
ISBN mobi 978-80-7551-284-0

Obsah

Prolog

Návrat domů

Uspořádání poměrů v údolí Šelem

Obelisk na Mlžném vrchu

Obelisk v kamenné poušti věčné tmy

Obelisk v ústí řeky Nachal-el Thurg

Obelisk v posvátném háji jednorozců

Obelisk na úpatí Milosrdné hory

Obelisk v hakra-šamském mauzoleu

Perův chrám v Berghongu

Křišťálové proudy

Obelisk na mohyle Hrdinů

Thédrie

Katakomby

Nejstarší Perův chrám

Návrat

Prolog

Byli jsme uvězněni v magickém proudu. Čas kolem nás běžel neuvěřitelnou rychlostí a my se nemohli ani hnout. Stojíce uprostřed východu z Darak Helmu jsme viděli svět za magickou bariérou. Dny se střídaly s nocemi takovou rychlostí, že jsme je vnímali jen jako záblesky světla, ve kterých jsme mohli spatřit, jak se mění roční období. Když jsme podesáté uviděli, jak taje sníh, začal se čas pozvolna zpomalovat. Společně s tím, jak se zpomaloval čas, jsem si začal vzpomínat na to, co se kolem nás dělo v průběhu deseti let.

Uvědomil jsem si, že shromáždění, které se připravilo opustit Darak Helm, se po několika hodinách začalo zklamaně rozcházet. Mnohý ze shromážděných nám vyčítal zradu. Ne tak však Divak a naši paladinové.

Naši paladinové nás navštěvovali každý z těch 3 650 dní, co jsme byli uvězněni v magickém proudu. Vždy k nám připluli na loďce a svěřovali se nám, co nového se naučili a co prožili. Mohli jsme tak zprostředkovaně sledovat, jak dospívají. Ač jsem vnímal jejich hlasy, nikdy jsem je nespatrił. To ovšem nevadilo. Byli s námi, a to bylo důležité. Kromě toho při každém loučení nikdy neopomněli připomenout, že v nás věří a že se těší na to, až opět procitneme. Uvědomil jsem si, že vnímání jejich přítomnosti udržovalo mou mysl v pořádku.

Také Divak nás často navštěvoval, mnohdy v doprovodu svých bratrů. Rozmlouval s námi o tom, co se děje v jejich komunitě. Chválil naše paladiny. Svěřoval se s obavami, že komunitě dojde jídlo dřív, než se magická bariéra prolomí. Stěžoval si na nedostatek světla v přístavu. Mnohdy se nám také svěřoval s úvahami, co bude jejich komunita dělat, až se magická bariéra prolomí. Ač byly mnohdy jeho úvahy velice chmurné, vždy svou promluvu zakončil slovy plnými naděje. Během každé ze svých návštěv zkoumal Divak či někdo z jeho bratrů magickou bariéru. Po desáté zimě, v době, kdy se pro nás začal čas zpomalovat, si všimli, že magická bariéra začíná oslabovat.

Ne všechny návštěvy, které za námi přicházely, měly pro nás slova naděje a porozumění. Nejdříve každý týden, pak měsíc a nakonec každé tři měsíce k nám připlouvala loďka s Dar-ra-Helmem a několika dalšími chemajly. Ti se vždy pustili do průzkumu bariéry. Z počátku byl Dar-ra-Helm trpělivý. Když se však mnoho měsíců nic s magickou bariérou nedělo, začal nám vyhrožovat. Pak nás proklínal. Po páté zimě, během své poslední návštěvy, se nás pokusil napadnout. Magická bariéra, která nás obklopovala, však spolehlivě pohltila všechny jeho útoky. Pak jeho návštěvy ustaly.

Dar-ra-Helm obnovil své návštěvy až během posledního roku, kdy byl informován Divakem o tom, že bariéra slábne. Jakmile si to ověřil, začal dementovat své předchozí výhrůžky a proklínání. Během posledního měsíce, když bylo zřejmé, že se bariéra každým okamžikem prolomí, nás zahrnoval slovy díky.

Návrat domů

Klíč i s magickými krystaly se začal rozpadat. Mrknul jsem a pak se i nadechl.

Sotva se klíč v našich rukách rozpadl na prach, přestala existovat i magická bariéra oddělující Darak Helm od okolního světa. Vmžiku jsme se ocitli na vrcholu vlny, která se valila z přístavu. Chvilku jsme na ní balancovali, ale pak se loďka, v níž jsme stáli, převrhla a my spadli do kalné vody. Díky magickým prstenům se nám podařilo udržet se na hladině, což nás trochu uchránilo před omlácením o skálu před vstupem do města. Pak se doposud celistvá vlna roztržila o hradbu stromů a já zůstal ležet zaklíněn v kořenech obří sekvoje. Všude kolem mě byly kaluže kalné vody, ve kterých se mrskaly bledé ryby, to jsem však vnímal jen okrajově. Můj zrak se upíral na slunce, které bylo přímo nad mou hlavou. Do plic jsem slastně vdechoval voňavý lesní vzduch, mírně promísený s vůní kalné vody. Ač jsem byl trochu omlácený, bylo mi nádherně.

Po několika nadechnutích jsem začal zkoumat svá zranění, naštěstí nebyla příliš vážná. Opatrně jsem se postavil na nohy a začal se rozhlížet po svých přátelích. Naštěstí nebyli daleko. Koré ležela nedaleko mě, také mezi kořeny. Grupt objímal kmen nedaleké sekvoje a Ranka s Fousem už brouzdali ve křoví, láskyplně se dotýkající všech keřů a stromů kolem. Pomohl jsem Koré na nohy a s údivem zjistil, že ztratila hodně ze své váhy, ač to na ní nebylo vůbec vidět. Navenek se nezměnila, ovšem vyzařovalo z ní o poznání větší charisma. To mě zaujalo. Začal jsem se osahávat, pak jsem provedl několik cviků.

„Podívat se! My být venku sotva pár minut a Jagh už poskakovat!“ zavolal Grupt, zatímco ke mně přicházel.

„Moc se nepošklebuj a raději se také protáhni,“ odpověděl jsem mu.

Grupt jen pokrčil rameny a začal provádět sérii naučených cviků. Z toho, že cviky neustále opakoval a zrychloval, bylo znát, že ho zkoumání sebe sama velice zaujalo. Postupně se k němu připojila i Ranka a Koré. Po několika cvicích nás Ranka všechny vyléčila z utržených drobných zranění. Pak vyvolala Koré kouzlo, kterým nás očistila a upravila. Všichni jsme se na sebe dívali a snažili se odhadnout, co je jinak.

„Je to jasné, dlouhé působení magie nás změnilo. Díky dobré bohyni Lilith je nám tato změna ku prospěchu. Všem z nás se zvětšila síla i obratnost. Vzrostla vitalita i charisma. Díky tomu, že mi jde kouzlení lehčeji, usuzuji, že nám vzrostla i inteligence. Pokud je tato změna trvalá, pak na její prozkoumání budeme mít dost času, pokud ne, využijme naše zlepšené schopnosti k tomu, abychom pomohli našim přátelům opustit jejich bývalé vězení,“ řekla Koré a vykročila směrem ke vstupu do Darak Helmu a my ji následovali. Nutno dodat, že jsme se s novými vlastnostmi rychle sžili a už za několik hodin si nikdo z nás nevzpomněl, že bylo kdysi něco jinak.

Sotva jsme se vrátili ke vstupu do města, spatřili jsme ve tmě, těsně za hranicí světla a stínu, stát zástup bledých postav. V čele tohoto zástupu byl se slzami v očích Divák.

„Nebreč, Divaku. Jste volní. Nebojte se a vkročte do světa, který bude vaším novým domovem,“ řekla Koré, sotva spatřila slzy v Divakových očích.

„Ač jsem dojat, tak nebrečím. Slzy, které vidíš v mých očích, jsou důsledkem

prudkého světla, do kterého jsem vkročil. Obávám se, že nikdo z nás není připraven na to vidět slunce. Naše oči si budou muset na takové množství světla nejdříve zvyknout. Počkáme na noc a pak opustíme tmu, halící naše vězení,“ odpověděl jí Divak.

Pak se Divak otočil ke shromážděným obyvatelům přístavu a vyzval je, aby se odebrali zpátky a začali balit. Do tmy zbývalo asi osm hodin, což nebylo mnoho na sbalení všeho, co naši přátelé měli.

Zástup se začal rozcházet. Na rozhraní světla a tmy zůstal pouze jeden chemajlský mladík a tři dospívající děvčata. Chvilí jsme si je nechápavě prohlíželi. Pak mladík promluvil a my si uvědomili, že zíráme na Gamala, Bertu, Gutu a Gudrun, kteří během deseti let trochu dospěli. To mě dost překvapilo, domníval jsem se, že pokud se chemajlové dožívají až tisíce let, tak bude jejich dospívání výrazně delší. Bylo tomu však jinak. Chemajlové dospívají stejně rychle jako například lidé či elfové. Mladost si však udržují výrazně déle.

S Bertou jsme si padli do náruče. Sotva jsem ji pustil, tak jsme všichni vytvořili jedno velké, hromadné objetí, které jsme si dlouho užívali.

„Možná by bylo dobré, kdybyste si šli také sbalit své věci. My mezitím vybudujeme v lese před jeskyní dočasný tábor a pokusíme se zachránit co možná nejvíce ryb a mušlí. Jídla bude totiž ještě nějakou dobu nedostatek,“ řekla Ranka, ač na ní bylo vidět, že se od Guty nechce odloučit.

„My moc věcí nemáme,“ odpověděla jí Guta.

„A to, co máme, můžeme klidně nechat v přístavu,“ dodala Berta.

„Když zavřeme oči, tak můžeme klidně vyjít na slunce. Pokud nás usadíte někde ve stínu, tak tam vydržíme a nebudeme vám překážet. Chceme být s vámi,“ řekla Gudrun.

„Já bych si jen skočil pro palici a brnění,“ řekl rozpačitě Gamal.

„Grult jít s Gamal a sbalit, Ranka, Koré, Guta, Berta, Jagh jít připravit tábor. My se sejít za hodinu venku,“ rozhodl Grult a společně s Gamalem se vydal do přístavu.

„Pevně zavři oči,“ zašeptal jsem Bertě a chytil ji za ruku. Pak jsem ji opatrně vyvedl před jeskyni. Upozorňuje ji na každou překážku jsem ji zavedl do stínu obřích sekvojí, kde se všechny dívky usadily ve stínu. Pak otevřely oči a začaly se opatrně rozhlížet kolem sebe.

Zatímco se ony kochaly, my s Rankou, Fousem a Koré vyrazili na sběr vyplavených ryb a mušlí. Všechny ryby, které se nám podařilo nalézt, jsme rychle zabili a vyvrhli, pak je nechali sušit na slunci. Opéci jsme je nemohli, neboť zde, v samotném srdci hvozdu se dle Rančiných slov oheň rozdělovat nesměl. Mušle jsme shromáždili v nevelké zaplavené prohlubni před jeskyní.

Netrvalo dlouho a připojil se k nám i Grult, který zavedl Gamala s veškerou výbavou našich paladinů k dívkám. Když se na obloze objevily první červánky, začali nám naši paladini s prací pomáhat, ač jim stále slzely oči.

„Čím dřív si na slunce zvykneme, tím to bude pro nás lepší,“ odpověděl Gamal Koré, která se je snažila přesvědčit, aby se vrátili do stínu.

Když byly ryby a mušle zpracovány, začali jsme s přípravou tábora. Tedy, přátelé

začali s jeho přípravou. Já s Bertou jsme se vydali hledat naše ztracené torny a truhličky s nasbíranými šperky. Vše se nám podařilo po chvilce hledání najít, s návratem k práci jsme však příliš nespíchali a až do tmy jsme předstírali, že stále něco hledáme. Bylo až s podivem, v čem všem mi byla Berta podobná.

Jakmile se na noční obloze objevily první hvězdy, vyšli ven obyvatelé jezerní jeskyně a přístavu, zatíženi svým majetkem. Sotva se však dostali na volné prostranství před jeskyní, omámeně pouštěli svůj náklad a okouzleně se začali rozhlížet kolem sebe. Trvalo dobré dvě hodiny, než se Dar-ra-Helm vzpamatoval a ráznými povely zjednal pořádek.

Poddaní Dar-ra-Helma se chopili vynesných truhlic a začali je odnášet kousek stranou od námi připraveného tábora. Část z nich se pak oddělila a zamířila zpět do jeskyně, zatímco zbytek začal s výstavbou odděleného tábora.

Také obyvatelé přístavu se dali do práce. Společným úsilím se v táboře před jeskyní brzy začaly kupit hromady vynesného majetku. Náhle jsem se uprostřed práce zastavil. K mému nosu se dostala nezaměnitelná vůně kouře. Než jsem stihl zareagovat, Ranka se už rozběhla k táboru jezerní komunity, kde se rozhořelo několik ohňů. Ranka se zastavila mezi nimi a začala zuřivě gestikulovat. Sotva jsem si všiml, jak se kolem ní začíná vytvářet kruh chemajlů, chopil jsem se luku a vydal se jí na pomoc. Společně se mnou běželi Rance na pomoc i mí přátelé, doprovázeni našimi paladiny.

Chvilí to vypadalo, že se mezi námi a jezerní komunitou strhne pěkná mela. Pak však zasáhl Dar-ra-Helm, který naštěstí dodržel své slovo (týkající se toho, že nás po opuštění Darak Helmu budou on i jeho lidé poslouchat), a nakázal svým poddaným, aby odložili zbraně a uposlechli Rančiných příkazů. Vmžiku byly ohně zadušeny. Napjatá atmosféra se uklidnila a my se vrátili ke své práci.

Noci už mnoho nezbyvalo, když jsem od jeskyně zaslechl divné zvuky. Znělo to, jako by někdo sloupával kůru ze stromu. Zvědavě jsem zamířil k místu, odkud se zvuk ozýval. Nezvyklým zvukem jsem nebyl přiváben sám. Před vstupem do jeskyně se shromáždil hlouček osob. Všichni jsme hledali, odkud se divný zvuk bere. Pak někdo vykřikl: „Podívejte, skála praská!“

Díky magické čelence umožňující mi vidět ve tmě jsem si všiml několika prasklin, které se objevily kolem vchodu do jeskyně. Ač byly praskliny zatím malé, bylo mi jasné, že je jen otázkou času, než se celá jeskyně zřítí. To si uvědomili i vůdci obou komunit.

Zatímco Dar-ra-Helm nařídil okamžitě všem, aby vběhli do jeskyně a urychleně z ní vynesli veškerý majetek jezerní komunity, Divak požádal dobrovolníky o to, aby se pokusili vynést z přístavu zbytek věcí. Všichni jsme se přihlásili a ve spěchu začali věci vynášet. Vybraná hlídka pak sledovala praskliny a informovala nás o jejich rozšiřování.

Když se nad obzorem objevilo slunce, odpadl ze stropu u vstupu do Darak Helmu první velký kámen, který se roztrhl na mnoho úštěpků, které poranily hlídku. Všem nám bylo jasné, že jakákoliv výprava do podzemí je nyní už velice nebezpečná.

Zatímco Divak své lidi odvolal, Dar-ra-Helm nakázal, aby se jeho poddaní ještě

naposledy vypravili do přístavu a vynesli zbylé truhlice. Nevěřicně jsme nad tím kroutili hlavami. Všichni jsme se vzdálili od vstupu a s napětím jsme sledovali, zda se všichni vyslaní vrátí.

Padajících kamenů přibývalo. Pak se ve vstupu do jeskyně objevili první chemajlové nesoucí těžké truhlice. Mnohý z nich byl potlučen. Za chemajly se objevili trpaslíci. To už se však na jejich hlavy snášel hotový vodopád kamenů. Náhle jeden z trpaslíků vykřikl a zhroutil se na zem. Jeho druh pustil truhlici a pokusil se mu pomoci. I on byl však zasažen několika kameny a klesl vedle něho. Ostatní trpaslíci pustili truhlice, které nesli a pelášili do bezpečí. Ne všem se však podařilo do bezpečí dostat.

„Pojďte jim na pomoc! Ještě je čas je odsud dostat!“ zvolala Ranka.

„Neblázní! Vždyť nás to zasype!“ řekl jsem a chytil ji za ruku.

„Ne nezbytně. Vytvořím nad námi magický štít, který odkloní všechny menší kameny. Těm větším se musíme vyhnout,“ řekla Koré a dala se do čarování. Když byla hotova, rozeběhli jsme se směrem k padající lavině. Ostatní nás jen nevěřicně pozorovali. Někdo na nás volal, abychom se vrátili. My však běželi dál. Nakonec se našlo několik odvážlivců, kteří se nám vydali na pomoc. Mezi nimi nechyběli samozřejmě ani naši paladinové.

Kličkující mezi velkými kameny jsme se dostali k prvnímu padlému trpaslíkovi. Okamžitě jsem ho popadl a začal tahat do bezpečí. Rozprchli jsme se a každý se vrhnul k jinému trpaslíkovi. Koré měla plné ruce práce, aby magický štít udržovala nad každým z nás.

Trpaslík byl těžký, já ho však s pomocí Berty zvládl odvléci do bezpečí. Kameny padaly kolem mě, a ač mi nepadaly přímo na hlavu, jejich odštěpky mě zraňovaly po celém těle.

Jakmile byl trpaslík v bezpečí, chtěl jsem se vrátit pro dalšího. Bylo však už pozdě. Celá hora nad Darak Helmem se zachvěla. Praskliny byly už doslova všude. Pak se ozvalo hrozivé zahřmění a celá hora se v obřím oblaku prachu zřítíla. Na chvíli se mi zastavilo srdce a já v prachu hledal své přátele.

Po několika hrozných vteřinách jsem je spatřil. Nahrbeni pod tíhou zachraňovaných trpaslíků a několika pomocníků se potáceli k nám. Všichni jsme se k nim rozeběhli a pomohli jim. Všichni, kdož se zachraňování zúčastnili, byli pokryti vrstvou prachu a krve, která nám prýštila z desítek různě vážných ran. Vydat se zachraňovat trpaslíky bylo šílené, ale vyplatilo se to. Nikdo z obětavých pomocníků nebyl naštěstí zasypán. Navíc se nám podařilo zachránit šest trpaslíků. Škoda, že jich nebylo víc!

Dříve než se prach usadil, dala se Ranka do ošetřování zraněných. Začala těmi nejvážněji zraněnými, k těm lehčeji zraněným se už nedostala, neboť ani její velká léčebná síla nebyla nevyčerpatelná. Naštěstí tam však byli další léčitelé, kteří se o všechny postarali.

Jakmile jsem byl ošetřen, upřel jsem svou pozornost na skálu, pod níž byly jeskyně Darak Helmu. Zřícení těchto jeskyní způsobilo polom mezi obřímí sekvojemi, které zde rostly. Kopec se během několika okamžiků zjizvil ostrými proláklínami a krátery. Navíc propady neustávaly, o čemž svědčilo to, že se země stále chvěla. Náš

tábor byl však od těchto záchvěvů dostatečně daleko. Nedovedl jsem si představit, jak bychom ho přemísťovali s pomocí chemajlů, kteří v probouzejícím se dnu byli fakticky slepí.

Než jsme si ověřili, že je tábor bezpečný, vyšlo slunce, jehož paprsky ukončily pracovní aktivitu našich zachráněných přátel. I my jsme však byli po těžké práci unaveni. Starosti o to, co bude dál, jsme nechali pod zavřenými víčky svých unavených očí.

Když jsme se probudili, bylo doslova vše pokryto vrstvou prachu. Ryby, které jsme nechali sušit na slunci, byly obaleny krustou kamenného prachu. Stejně jako ryby dopadlo i veškeré přinesené jídlo a věci. Prach jsem měl i pod brněním a celé tělo mě neuvěřitelně svědilo. Byl nejvyšší čas opustit tábor a vyrazit na cestu domů. Zatímco ostatní balili, já se vypravil do suťového pole, které vzniklo před vstupem do zřícené jeskyně Darak Helmu.

Procházel jsem suťovým polem, když se cosi v měsíčním svitu zalesklo. Sehnul jsem se a zjistil, že se jedná o zlatý pohár, bohatě vykládaný perlami. Okamžitě jsem začal prohrabávat okolní suť. V ní jsem našel společně se zbytky truhlice i mnoho dalších zničených nádob z drahých kovů. Okamžitě mi došlo, co že to Dar-ra-Helmovi poddaní vynášeli z Darak Helmu. Jednalo se o naloupený poklad nedožité ceny. Nenápadně jsem zamířil k táboru jezerní komunity a začal počítat vynesené truhlice.

Vynesených truhlic bylo více než tisíc. Došlo mi, že i v případě, že poklady tvoří obsah jen poloviny z nich, tak Dar-ra-Helmovi služebníci přinesli obrovské bohatství, jehož hodnotu jsem si ani nedovedl představit, a to jsem už v té době měl představivost značně rozvinutou. Nevěděl jsem, co s ním hodlají dělat, ale měl jsem dost nepříjemné tušení, že se nám to nebude vůbec líbit.

Zatímco jsem se procházel a pozoroval tábor jezerní komunity, byl náš tábor zabalen. Letmý pohled na zabalené věci mi prozradil, že není v našich silách všechno najednou odnést. To samé došlo i vůdcům obou komunit. Toto nepřekvapivé zjištění vedlo k jednání o dalším postupu, kterého se zúčastnili členové naší družiny, Divak a Dar-ra-Helm.

Zatímco Divak byl nakloněn k tomu, abychom zde zanechali věci, které neuneseme, a vrátili se pro ně někdy v budoucnu, Dar-ra-Helm to rozhodně odmítal. Došlo k prudké výměně názorů mezi Divakem, Dar-ra-Helmem a Koré. Tuto diskuzi ukončila Ranka s návrhem, abychom zde zanechali malou skupinu hlídačů a postupně začali přenášet věci k řece, která tekla severně od nás. Dle Rančiných slov byl severní břeh říčky přímo ideální pro vybudování táborů, kam by se mohly přenést zachráněné věci, u kterých by pak mohla zůstat hlídka vybraných jedinců, zatímco by zbytek zachráněných zamířil do Havenu. Bylo tam dostatek vody a jídla, hlavě však byl severní břeh v dostatečné vzdálenosti od srdce hvozdu, které už beztak bylo dost poničeno sesuvem skály.

Rančin návrh byl po chvíli debat o počtu zanechaných hlídačů přijat. Rozešli jsme se do našich táborů. Každý se chopil přiděleného nákladu a pod Rančíným vedením jsme zamířili západním obloukem kolem kopce směrem na sever. Cesta

nebyla příliš schůdná, já však už zažil horší přesuny. S vidinou toho, že se za několik dní vrátím domů, jsem si tu a tam i zapískal veselou melodii.

Cesta k řece trvala tři hodiny. Když jsme k ní přišli, všimli jsme si, jak se u brodu přes řeku schyluje k boji. Na jižní straně brodu byla velká skupina sarkonů, která se evidentně chystala k přechodu přes brod. Na severní straně pak stála zhruba stejně velká skupina bronů, kteří se jim chystali v tomto přechodu zabránit.

Broni byli naši přátelé, proto pro nás byla volba stran velice jednoduchá. Okamžitě jsme odložili náklad a chopili se zbraní. Pak jsme vyrazili k sarkonům. Válečníci z přístavu nás, trochu rozpačitě, s odstupem následovali. Trpaslíci z jezerní jeskyně chtěli vyrazit s námi, ale rázný povel Dar-ra-Helma je odvolal.

Náš příchod na budoucí bojiště nešel pozornosti ani jedné z obou znesvářených stran. Broni nás začali rozpačitě sledovat, neboť netušili, zda jsme přátelé či nepřátelé. Sarkoni ze zadních řad se zmateně otáčeli. Z výrazu našich tváří jim muselo být naprosto jasné, že rozhodně nepatříme k jejich přátelům. Řady sarkonů se zavlnily, jak se ti ze zadních řad snažili dostat do středu jejich houfu.

Když jsme se k sarkonům víc přiblížili, všimli jsme si toho, že mnohý z nich je dost potlučen. Zdaleka ne každý byl vyzbrojen. Ti, co se snažili dostat doprostřed houfu, byly zřejmě ženy. To nás trochu zmátlo. Na válečné výpravy totiž sarkoni nikdy ženy nebrali. Na Koréin pokyn jsme se zastavili dvacet metrů před sarkony.

Koré udělala krok vpřed a pak magicky posíleným hlasem zvolala: „Kdo je váš vůdce? Chci s ním okamžitě mluvit!“

Řady sarkonů se opět zavlnily a jejich středem se k nám začala prodírat postava, která mezi sarkony příliš nezapadala. Jednalo se o svalnatou chemajlku, ze které drsný sex-appeal přímo sálal. Chemajlka na sobě měla plátovou zbroj, v pochvě na zádech se jí houpal obouruční meč. S jejími sepnutými vlasy si mírný vánek hravě pohrával. Lesk jejích očí sliboval mnohé slasti. Ač nebyla přímo můj typ, přesto byla nádherná.

Jakmile ji Grult spatřil, údivem mu poklesla pozvednutá palice a společně s ní i čelist. Toho si všimla Ranka, která ho dloubla loktem do žeber. „Zavři hubu, Grulte, a utři si slinu. To není nic pro tebe. Nedochází ti, že je to sukuba?“ řekla Ranka nahlas. Upozornění na zjevné mě přivedlo zpět do reality a já užal představy o tom, co všechno bych mohl s chemajlkou dělat.

Sukuba došla asi deset metrů před nás. Pak se zastavila a přejela nás zkoumavým pohledem. Očekával jsem, že se nás pokusí ovlivnit svým sex-appealem, ale to se nestalo. Srdce mi stačilo jen několikrát udeřit, než řekla: „Jmenuji se Celessta a jsem vládkyní těchto sarkonů. Kdo jste a jaké jsou vaše úmysly?“

„Jmenuji se Koré a společně s mými přáteli patříme k vládcům této oblasti. Ti za námi jsou naši přátelé, stejně tak jako broní, kteří stojí před vámi. Okamžitě složte zbraně, pokud tu nechcete zemřít. Co bude s vámi dál, záleží pouze na tom, jak dobře nám budete schopni vysvětlit, co tu děláte,“ nakázala Koré Celesstě.

„Zbraně nesložíme ani náhodou. Pokud je chcete, budete si je muset vykroutit z našich mrtvých rukou. To ovšem neznamená, že společně musíme bojovat. Nepřišli jsme sem bojovat, ale hledat zemi, kde bychom se mohli usadit,“ odpověděla

Celessta.

„Ani my s vámi netoužíme bojovat. Stále jsi však neřekla, odkud pocházíte,“ řekla Koré.

„Kdybych ti to řekla, stejně mi neuvěříš, tak proč ztrácet zbytečně čas?“ odpověděla Celessta.

„Přesto to zkus. Dokud se nedozvím, odkud jste, budete naši nepřátelé, kterým nemůžeme ponechat zbraně,“ odpověděla Koré.

„Dobře tedy. Asi mi nebudete věřit, ale po mnoho generací jsme žili v tunelech a jeskyních hory, co se tyčí za vámi. V době, kdy jsem byla uvězněna v jeskynním komplexu města jménem Darak Helm, se všude kolem rozprostíralo moře. Byla jsem jedním z nejúspěšnějších námořních kapitánů dračích lodí. V chaosu, který nastal po uzavření města, jsem měla zemřít, ovšem nekromant Tell-Sarah rozhodl jinak.

Bojovala jsem proti němu ze všech sil, ale jeho sluhové mě nakonec zajali. Pak mi dal Tell-Sarah na výběr. Buď se stanu jeho sukubou, nebo zemřu. Vybrala jsem si smrt, ale on se mi jen vysmál. Místo smrti mě změnil na jednu ze svých milenek a já se mu musela podrobit. Ač podrobena, nikdy mě mé válečné schopnosti neopustily. To neušlo jeho pozornosti a on se jich rozhodl využít. Jmenoval mě vládkyní sarkonů v důlním komplexu.

Sarkonům jsem vládla po stovky let. Žili jsme ve spleti chodeb a jeskyní. Aby nás nechali Tell-Sarahovi nemrtví na pokoji, zásobovali jsme je vytěženým kovem, oni nás na oplátku chránili před nájezdy nemrtvých upíra San-chu-Barna.

Včera se začala hora otřásat.

Kdysi pevná skála se roztržila. Stropy všech chodeb a jeskyní se zřítily. Nezřítily se pouze ty, ve kterých byly umístěny magické krystaly. Mnoho ze sarkonů bylo zabito. Ztratili jsme většinu svého majetku. Naše podzemní farmy byly zcela zasypány. Otřesy však našťastí vytvořily dostatečně velké průrvy, kterými jsme opustili svůj zničený domov.

Věřte či nevěřte, ale nyní jsme tu. Nechceme bojovat, ale potřebujeme nový domov. Pokud nás hodláte zajmout, pak tu raději padneme, než abychom chvíli po získání svobody znovu upadli do otroctví,“ zakončila Celessta své vyprávění.

„Věřím ti. Naši přátelé, které vidíš za námi, prožili celý svůj život uvězněni v přístavu a jezerní jeskyni Darak Helmu. Naše družina Horských šelem je však z jejich vězení vysvobodila. Stejně jako jim, i tobě mohu nabídnout nový život ve světě, který budete muset teprve poznat. Pokud mi slíbíš, že se nedopustíte žádných nepřátelských činů proti zdejším obyvatelům, pak ti mohu nabídnout svou ochranu, která vám umožní se usadit na vhodném místě středního Getska,“ odpověděla Koré Celesstě.

Koréina nabídka byla okamžitě s vděkem přijata. Aby nedošlo ke zbytečnému nedorozumění, vydala se pak Koré na břeh řeky, aby novou situaci vysvětlila bronům. Na příkaz Celessty se řady sarkonů rozestoupily a Koré jimi mohla volně projít. Sotva stanula na břehu řeky, začala mluvit s brony. Tomu, co jim říkala, nebylo rozumět. Po chvíli však začali broni jásat. Několik z nich se vrhlo do řeky.

Koré jim vyšla naproti. Uprostřed řeky se setkali a začali se objímat. Všem nám bylo jasné, že k žádnému boji dnes nedojde.

Všichni, až na drtivou většinu bronů, kteří zůstali za řekou, jsme se shromáždili na jižním břehu řeky. Poté, co jsme složili svůj náklad, došlo ke krátké poradě, které jsme se zúčastnili my a vůdci všech skupin. Na této poradě jsme se domluvili na tom, že jak sarkoni, tak broni pomůžou za poctivou odměnu jezerní i přístavní komunitě s přepravou jejich majetku do Havenu. Jelikož se noc už přehoupala do své druhé poloviny, nebylo času nazbyt. Proto jsme z přinesených věcí vytvořili dvě hromady a pak se vydali zpět k bývalému vstupu do Darak Helmu.

Cesta zpět byla výrazně rychlejší. Bez zátěže se šlo všem mnohem líp, proto nám cesta zpět trvala pouhé dvě hodiny. Jakmile jsme dorazili, všichni se chopili zbylých věcí a bez zbytečného zdržování jsme chvátili zpět k řece. Ke spěchu nás nutila končící noc, která každým okamžikem hrozila změnou v den.

K řece jsme dorazili za svítání. Všichni jsme byli hladoví a unavení. Nikdo nečekal, že nás bude u řeky čekat něco jiného než holá zem a několik hltů vody, proto jsme byli všichni velice příjemně překvapeni, když jsme tam našli pohodlná lože a košíky plné ovoce a pečených ryb, které pro nás připravili broni. S povděkem jsme přijali vše, co nám nabídli.

Ač jsem byl unaven a po jídle se mi oči samy od sebe zavíraly, zvědavost mi nedovolila spát. Toužil jsem se dozvědět, co se stalo během doby, kterou jsme strávili v Darak Helmu. Stejně jako já na tom byli i mí přátelé, a proto jsme společně s Grultem, Rankou, Koré a Fousem vyhledali šamana bronů. Ten se nacházel na druhém břehu řeky, což až tak moc nevadilo. Přejít přes řeku z nás totiž odplavil značnou část prachu, který už začínal být více než nepříjemný.

Sotva jsme se přiblížili ke břehu, už se na něm začali shromažďovat broni. Když jsme vystoupili z řeky, jejíž přechod nás příjemně osvěžil, broni nás obklopili a srdečně se s námi vítali. To mě dost překvapilo, neboť jsem si nevzpomínal, že bych kohokoliv z nich znal. Sotva jsme vyslovili přání setkat se se šamanem, už bylo vyplněno. Za šamanem jsme nemuseli jít ani moc daleko, neboť byl jedním z bronů, kteří nás vítali.

„V čem vám, vážení členové družiny Horských šelem, mohu být nápomocen?“ zeptal se nás šaman, sotva jsme se s ním přivítali.

„Přímo hoříme touhou dozvědět se, co se tu stalo během naší nepřítomnosti. Jak se daří našim mistrům? Co Tshi-Nen? Je všechno v pořádku?“ vychrlili jsme jeden přes druhého své otázky.

Šaman nám pokynul, abychom se s ním usadili do trávy, a pak nám začal vyprávět.

„Byli jste pryč skutečně dlouho. Vaši mistři se vás dokonce vydali několikrát hledat. Když byli ve svém hledání neúspěšní, obrátili se na astrální sféry, které jim řekly, že jste zdraví a jednou se k nim vrátíte. Po této odpovědi vás prý přestali hledat. To vám musím říct na úvod.

Během deseti let, co jste byli pryč, došlo v oblasti středního Getska k mnoha změnám, které sami brzy spatříte. Tím vás nebudu zatěžovat. Prozradím vám však, že klan Bílého pařátu se ještě dvakrát pokusil silou proniknout do středního

Getska. Vždy však byla jeho vojska odražena. K odražení vpádů přispělo největší mírou havenské vojsko, kterému však vždy po boku věrně stály oddíly z údolí Šelem. Kromě nich se do bojů zapojilo i mnoho dalších rodů,“ pokračoval ve svém vyprávění šaman.

„Víte, nechceme být příliš nezdvořilí, ale více než historie nás zajímá, zda jsou naši mistři a Tshi-Nen v pořádku,“ přerušila šamana Koré.

„Ničeho se nebojte. Ač už nejsou vaši mistři nejmladší, daří se jim velice dobře. Na co sáhnou, to jim doslova kvete pod rukama. Během doby, co jste byli pryč, byli na několika výpravách, ze kterých si prý přinesli několik vzácných artefaktů. Na výpravy však nevyrazí příliš často. V současné době jsou vaši mistři v Havenu.

Také Tshi-Nenovi se daří dobře. Ač se mu správa panství vepsala do tváře mnohou vráskou, pod jeho vedením se vaše panství neustále rozrůstá. Až ho uvidíte, tak ho pravděpodobně ani nepoznáte,“ řekl šaman a pak pokračoval.

Mně však stačilo zjištění, že jsou naši mistři a Tshi-Nen v pořádku. Pak mě přemohla únava a já vsedě usnul.

Ze spánku mě probudila slova, která mi šeptala Koré do ucha: „Vstávej, Jaghu. Stmívá se a my budeme muset vyrazit zpět do tábora.“ Omámeně jsem odhrnul kožešinu, kterou mě někdo přikryl. Zvedl jsem hlavu z polštáře ze sušeného mechu a protřel si oči. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil, že jsme všichni přespali v táboře bronů. Slunce už skutečně mizelo za obzorem, byl proto nejvyšší čas se vrátit k našim paladinům. Rozloučili jsme se s brony, kteří stejně jako my vstávali, a vkročili jsme do řeky, jejíž chladná voda ze mě vyhnala zbytky spánku.

I na druhém břehu všichni vstávali. Díky sarkonům a bronům nás už bylo dost na to, abychom pobrali veškerý zachráněný majetek jak přístavní, tak jezerní komunity. Po lehké snídani se každý chopil svého nákladu, a sotva slunce zapadlo, vyrazili jsme na další cestu.

Vedeni Rankou, Fousem a Gutou, za kterými se jako had vinul zbytek výpravy, čítající téměř dva tisíce hlav, jsme postupovali na sever skrze hvozd. Cesta mi připadala velice jednotvárná. Samý strom, kořen, keř. Truhlice, kterou jsem společně s Bertou nesl, se stávala každým krokem těžší a těžší. Měl jsem sto chutí ji někam zahodit. Ruka, ve které jsem svíral držadlo truhlice, mě strašně bolela. Raději bych si ji však nechal odpadnout, než abych před Bertou přiznal, že mi docházejí síly.

Noc pomalu přecházela v den, když jsme stanuli na břehu jezera Norch, kde jsme se utábořili. Hvozd zde už začínal řídnout, a proto jsme skrze koruny stromů mohli spatřit rozsáhlé vinice, které se nacházely na svazích obklopujících jezero. Nejprve jsem tomu nemohl uvěřit. Protřel jsem si oči, ovšem zrak mě neklamal. V místě, kde se ještě před deseti lety nacházel hustý hvozd, byly nyní vinice.

Hmotný důkaz o přítomnosti vinic mi byl poskytnut přímo v táboře, kde na nás už čekalo občerstvení, které nám zanesli místní obyvatelé. Občerstvení se skládalo z jehněčího masa a ovčího sýra, ke kterému byly přidány hrozny vína. K zapití jídla nám místní přinesli i mnoho vaků s lahodným vínem pocházejícím z místních vinic.

Všichni jsme s povděkem přijali pohoštění, které na nás čekalo. Bylo zřejmé, že místní byli o našem příchodu zpraveni a že se na něj dobře připravili. Počítal jsem

s tím, že za pohostění budeme muset zaplatit. Mile mě tak překvapilo, když jsem se dozvěděl, že ho hradí hraběnka Nerra.

Z toho, že na nás nečekali naši mistři, kteří již byli nepochybně zpraveni o našem návratu, jsem usoudil, že na nás čekají v Havenu. Těšil jsem se na ně tak moc, že jsem byl pro zrychlení cesty ochoten obětovat i spánek. Jakmile však vyšlo slunce, stala se cesta pro naše přátele z přístavu a jezerní jeskyně naprosto nemožná. Ač se všichni snažili, přesto je jejich oči neustále zrazovaly. Slunce, na které si všichni teprve zvykali, jim nemilosrdně vhánělo do očí slzy.

Jelikož jsme nemohli pokračovat dál, rozhodl jsem se využít nabídnutý čas k výchově Berty. Zmocnit se několika měchů vína pro mě nepředstavovalo žádný problém. Vybaven pomůckami nutnými k učení jsem začal seznamovat Bertu s vínem. Mé výuky si okamžitě všiml Grult, který do ní zapojil jak sebe, tak Gamala. Ve stínu rozložitého dubu se nám podařilo naučit Gamala i Bertu, že víno je lahodný nápoj. Naši výuky si samozřejmě všimla jak Guta, tak Gudrun, obě však dostaly od Ranky a Koré jednoznačné varování, aby se k nám nepřipojovaly.

Opiti a příjemně unaveni jsme usnuli.

Zatímco my s Grultem byli na opilost a stavy spojené s ní a po ní zvyklí, pro Gamala s Bertou se jednalo o zcela nové zkušenosti. Když jsme v průběhu stmívání vstávali, tak byli oba dva plni energie, která jim však začala už po několika kilometrech chůze docházet. V okamžiku, kdy oba dva začali přísahat, že se vína už nikdy nedotknou, mi bylo jasné, že se naše lekce neminula účinkem.

Cesta pokračovala kolem jezera. Hvozd ustoupil pěstovanému lesu. Už po několika stovkách metrů jsme objevili vyšlapanou cestu, která se postupně změnila na cestu zpevněnou šterkem. Zatímco po naší levici se prostíralo jezero, u jehož břehu se tu a tam objevovaly zakotvené rybářské lodě, po naší pravici se nacházela zdánlivě nekonečná řada vinic, tu a tam přerušená vinnými sklípky a jinými budovami.

Přibližně o půlnoci jsme dorazili k rybářské osadě, která tu ještě před deseti lety nebyla. Osada spala, a proto jsme jí prošli, aniž bychom se zastavovali. Podél jezerního břehu jsme se dostali až k říčce, která z něho na severu vytékala. V našich vzpomínkách stálo na břehu jezera u říčky několik domů. Těchto několik domů se však během deseti let rozrostlo na malé město. Od svítání nás už dělily jen dvě hodiny, a proto by bylo rozumné se v tomto městě zatavit. My však měli před očima vidinu Havenu, a tak jsme pokračovali zvýšenou rychlostí dál.

Kráčeli jsme podél řeky po dobré cestě. Když se nad východním obzorem začaly objevovat první sluneční paprsky, stanuli jsme před předměstím Havenu, které bylo na východě tvořeno ohradami s dobyt看kem a na západě sady plnými ovocných stromů. Byl už nejvyšší čas se utábořit, a proto jsme se rozhodli vybudovat tábor mezi ovocnými stromy. Zatímco obě komunity začaly s budováním, my jsme byli jako na trní. Náš domov byl nedaleko. Těšili jsme se na to, až budeme doma. Jelikož nebyl náš pozemek v Havenu dostatečně velký, aby se na něm utábořili všichni příslušníci přístavní komunity, nabídli jsme přespání v našem domě pouze Divakovi. Ten to však odmítl s tím, že raději zůstane se svými.

Naši paladinové však nebyli proti tomu, abychom se odebrali do našeho domu.

Proto jsme se s Divákem rozloučili a po ujištění, že se k němu a ostatním za soumraku vrátíme, jsme společně s paladiny vyrazili k našemu domu. Doufali jsme v to, že bude stále udržován.

Propletli jsme se uličkami rozrostlého Havenu a nejkratší cestou vedli paladiny domů. Ti už po několika krocích museli zavírat oči, neboť během naší cesty vyšlo slunce. Nikdo ze sousedů nás nepoznával, a proto jsme nikým nezdržováni dorazili před náš dům. Jak jsme doufali, Tschi-Nen ho stále udržoval. Z kapsy jsem vylovil klíč a pozval všechny dál.

Naši paladinové byli z cesty zcela vyčerpaní, proto jsme je zavedli do svých pokojů, kde se svalili na naše postele a okamžitě usnuli. My se sešli v jídelně. Ač jsme byli poměrně unaveni, bylo nám jasné, že je třeba zařídit mnoho věcí, které nesnesou odkladu.

Uspořádání poměrů v údolí Šelem

V jídelně jsme si nestihli ani sundat svou zaprášenou výstroj, když se v ní objevil magický portál. Ač jsme se doma cítili bezpečně, okamžitě jsme sáhli po zbraních. Bylo to však zbytečné gesto. Z portálu se vynořil Chlodovik, následován Balzou a Quintem. Pak portál zmizel, ovšem hned vzápětí se objevil další, ze kterého mezi nás vkročili Bilbus a Nerra. Okamžitě jsme zbraně odložili a běželi se přivítat s našimi mistry.

Nastalo srdečné vítání, během kterého jsme jeden přes druhého vyprávěli mistrům naše zážitky. Ti se posadili kolem stolu. Ani nevím, odkud se na stole objevilo několik lahví vína, z nichž si každý z nás naléval dle libosti. Samozřejmě, že jsme byli upozorněni Nerrou na to, abychom to s vínem nepřeháněli, ovšem nad tímto varováním mávl Chlodovik rukou. Já i Gruft jsme toužili jeho gesto zopakovat, ovšem úcta k Neře nám to nedovolila.

Dobré dvě hodiny jsme vyprávěli svá dobrodružství, než jsme sdělili to nejpodstatnější z toho, kde jsme byli a co jsme tam prožili. Jakmile jsme umkli, svlažila si Nerra rty vínem a na oplátku nás stručně seznámila s tím, co se dělo zde. Bylo toho hodně. Nerra to však zvládla shrnout do několika vět.

„Od doby, co jste vyrazili na výpravu, uběhlo téměř jedenáct let, během kterých došlo ve středním Getsku k několika důležitým událostem. Klan Bílého pařátu se ještě jednou pokusil vojensky prolomit naše opevnění u Dělicího jezera. Jelikož jsme toto opevnění neustále zlepšovali, tak se to jeho vojskům nepodařilo, ač tentokrát přitáhla dobře připravena na prolomení hradeb.

Když selhaly pokusy o prolomení našeho opevnění, pokusila se před dvěma lety proniknout vojska nepřátel skrze Hraniční hory. Byli jsme naštěstí včas varováni, a proto jsme stihli k průsmykům včas přesunout dostatek svých sil, které i tentokrát odrazily tento zákeřný útok. Tehdy za svou agresi klan Bílého pařátu draze zaplatil, ovšem je zcela jasné, že jakmile se z této porážky vzpamatuje, zaútočí někde jinde. Navrhovali jsme rodům středního Getska i Ragnarovi, vládci Západní marky, že je nutné zaútočit přímo do srdce říše Bílého pařátu. Ti však, ač naše slovo začíná mít

v této oblasti velice velkou váhu, s útokem stále váhají. Obávají se velkých ztrát, které by takovýto útok pravděpodobně doprovázely. Neustálou obranou však válku nevyhrajeme.

Kromě těchto válek se však stalo také mnoho pozitivního. Díky neustálému setkávání kolonistů a původních obyvatel v Havenu došlo, alespoň u obyvatel Západní marky a přilehlých hraničních hrabství, ke změně chování. Ti, kdož se pravidelně setkávají u jednacího stolu, se přestali vzájemně považovat za bezecnné či méněcenné. Trochu jiné je to v případě kupců z nitra Jardonie, případně z okolních zemí, ovšem i ti si pomalu zvykají na původní obyvatele. V pohraničí v průběhu této doby vzniklo několik městeček, z nichž většina má smíšené obyvatelstvo. Pouze nové vsi jsou budovány, ovšem s ohledem na minimální zásahy do hraničního hvozdu, výhradně novými kolonisty.

Druhým největším městem vybudovaným v pohraničí je vaše Město Šelem, však ještě uvidíte. Tshi-Nen se dobře staral o rozvoj vašeho panství. Jen se trochu obávám, že to trochu přehnal s půjčkami. Také vyznat se v účetnictví vašeho panství, bude chtít velkou dávku trpělivosti. Věřím však, že to zvládnete.

No a konečně my. Během vaší výpravy jsme vás vyrazili dvakrát hledat. Vždy ovšem neúspěšně. Nakonec, když jsme se skrze astrální sféry přesvědčili o tom, že jste naživu a jednoho dne se k nám vrátíte, jsme hledání zanechali. Kromě vašeho hledání jsme vyrazili na tři výpravy. První nás zavedla na ostrovy daleko od východního pobřeží Dal-es-Avy. Tam jsme se zmocnili mnoha zajímavých knih a svitků, které si v případě zájmu můžete přečíst v mé knihovně. Další výprava nás zavedla do mrazivých hor Yorkského poloostrova, kde jsme se pokusili najít ztracenou družinu Hledačů pravdy. Ovšem po setkání s hrozivým ledovým drakem Würmem jsme tohoto hledání zanechali.

Poslední naše výprava vedla do hloubi země. Každému, kdo se zadívá na mapu Getska, musí být už na první pohled jasné, že velké množství vody se kamsi z Getska ztrácí. Pouze malá část je odváděna přímo do moře. Vydali jsme se proto na průzkum dna jezer, do kterých ústí většina řek Getska. Zde jsme zjistili, že ve dnech těchto jezer se nachází mnoho trhlín, které vodu kamsi odvádí. Celé dva roky jsme strávili tím, že jsme procházeli tunely, které tato voda v podzemí prorazila. Setkali jsme se s mnoha zajímavými tvory. Objevili jsme několik ztracených měst. Prošli jsme tisíce kilometrů v podzemí, abychom nakonec zjistili, že pod celým Getskem se v hloubce nachází obrovská síť podzemních chodeb. Skrze mnohé z nich proudí voda, která je z drtivé většiny odváděna do stěn podmořského kaňonu táhnoucího se ve vzdálenosti asi dvě stě námořních mil východně od pobřeží. V tomto kaňonu jsme objevili prastarý národ Arsů, jejichž šamanům jsme jen tak tak unikli. Jednou vám o nich budeme vyprávět, teď na to není dost času.

Teď, když jsme si vzájemně řekli, co jsme prožili, je nejvyšší čas rozhodnout, co udělat s rozdílnými skupinami, které jste z Darak Helmu přivedli,“ zakončila Nerra své vyprávění.

„Celou cestu do Havenu jsem nad tím přemýšlela. S přístavní komunitou to bude jednoduché. Její vůdce Divak projevil přání usadit se někde na našem území. Není